

Arrest

nr. 216 046 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij vraagt om dezelfde redenen asiel aan als tijdens haar eerste verzoek. Zij voegt toe dat zij op 29 maart 2018 werd gedefibuleerd en dat zij omwille van deze ingreep, bij een terugkeer naar Somalië, problemen zal ondervinden. Zij vreest dat haar man van haar zal willen scheiden en dat haar familie haar opnieuw zal willen laten besnijden.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 201 433 van 21 maart 2018 omdat zij er niet in slaagde haar asielrelaas in verband met het haar opgedrongen huwelijk aannemelijk te maken en omdat uit haar verklaringen bleek dat zij zich in Mogadishu kon vestigen. Haar beroep bij de Raad van State hiertegen werd verworpen.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoekster volgende documenten neer: een brief van een medewerkster (van 9/4/2018) van het Rode Kruiscentrum waar zij verbleef en enkele medische attesten aangaande haar defibulatie.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster betwist en bekritiseert doch ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing omtrent een eventuele herbesnijdenis: "Wat betreft het feit dat u intussen in België een operatie tot defibulatie hebt ondergaan, kan het volgende worden opgemerkt : reeds tijdens uw eerste verzoek haalde u aan dat u eraan dacht zich te laten defibuleren, omwille van medische redenen. U uitte op dat moment ook reeds een vrees dat u, na defibulatie, bij een terugkeer naar Somalië problemen zou krijgen. U op dat moment gevraagd, welke problemen u zou ondervinden, verklaarde u "Als ik die operatie doe voor hij (uw echtgenoot) komt, dan zal hij zeggen, ik heb mijn vrouw niet zo achtergelaten, ze was kwijt van mij, en hij zal dat zeggen tegen alle Somaliërs en hij zal mij verlaten. En ik zal niemand hebben om mee te trouwen later." (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13/4/2017, p.14). Nu, bij uw tweede verzoek, verklaart u plots dat u ook problemen vreest met uw familie, die u opnieuw zal willen laten besnijden (zie verklaring volgend verzoek, dd. 25/07/2018, nrs. 17, 18). U vreest ook dat men u ervan zal beschuldigen dat u in België een prostituee was.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u de vrees voor een herbesnijdenis niet aanhaalde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS betreffende uw eerste verzoek tot internationale bescherming, hoewel uitdrukkelijk gevraagd werd naar de problemen die u vreesde. Dat deze mogelijkheid toen bij u niet opkwam, tast reeds de ernst van uw vrees aan. Verder dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het moment dat u de operatie tot defibulatie nog niet achter de rug had, oordeelde : "Zij legt echter tot op heden geen attest neer waaruit blijkt dat een ingreep tot defibulatie is uitgevoerd. Verzoekster beperkt zich aldus tot een louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging, doch dit volstaat niet om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster moet de vrees in concreto aannemelijk maken. Verzoekster blijft hierbij echter in gebreke...Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden..." Hoewel u ondertussen aantoonde dat u een operatie tot defibulatie hebt ondergaan, slaagt u er echter nog steeds niet in uw vrees in concreto aannemelijk te maken. Immers, u verwijst naar een vrees voor uw familie en uw man, maar u hebt sinds uw vertrek uit Somalië met niemand contact (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13/4/2017, p. 6; verklaring VV dd. 25/7/2018, nr. 20). Bijgevolg baseert u uw verklaringen over hun reactie op uw defibulatie enkel op vermoedens die u op geen enkele wijze onderbouwt. Uw vrees voor re-infibulatie blijft hypothetisch. Uit uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag bleek dat u met uw huidige echtgenoot gehuwd bent uit wederzijdse liefde, een huwelijk waarover de RvV in zijn arrest stelde : "...kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters echtgenoot nog steeds in Mogadishu woont. Aldus kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekster zich bij een terugkeer in Mogadishu kan beroepen op zijn steun en bescherming. In zoverre verzoekster meent dat de commissaris-generaal haar huwelijk betwist omdat zij niet samen met haar echtgenoot gevlucht is, merkt de Raad op dat verzoeksters huwelijk als dusdanig niet wordt betwist, doch werd vastgesteld dat het feit dat verzoekster niet gevlucht is samen

met haar echtgenoot afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De manier waarop u uw echtgenoot voorstelde tijdens uw eerste verzoek, met name de man die u lief had en die zijn veiligheid riskeerde door met u, tegen Al Shabaab in een huwelijk aan te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13/4/2017, p. 20), laat niet toe te vooronderstellen dat hij, wanneer hij zijn geliefde na jaren terug zou vinden, de facto slecht zou reageren op een defibulatie die zijn geliefde onder medische dwang, (gestaafd door medische attesten) heeft ondergaan. Wat betreft uw vrees voor een herbesnijdenis door uw familie, dient te worden opgemerkt dat u verklaarde zelf geen familie te hebben in Mogadishu, de stad waar u zich opnieuw zou kunnen vestigen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13/4/2017, p. 6).

Ten slotte kan nog gewezen worden op het feit dat uit de COI waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) niet blijkt dat er een systematische toepassing van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil in van de gehuwde vrouw is in Zuid- en Centraal Somalië. Ook in Somalië gebeurt defibulatie en is dit zelfs heel courant voor gehuwde vrouwen, bv. met de bedoeling om geslachtsgemeenschap te kunnen hebben of bij een bevalling. Herinfibulatie is eerder ongebruikelijk en dan nog meestal op de vraag van de vrouw zelf. Ook indien uw man zich toch van u zou willen laten scheiden, blijkt dat in principe niet van gescheiden vrouwen verwacht wordt dat zij geïnfibuleerd zijn.

(...)

U legt in het kader van uw tweede verzoek 5 documenten voor die uw verklaringen met betrekking tot uw defibulatie ondersteunen. Er dient hier echter te worden opgemerkt dat uw defibulatie in se in bovenstaande motivering niet betwijfeld wordt."

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

6. Gezien bij de beoordeling van haar eerste verzoek zowel door het CGVS als door de Raad werd geoordeeld dat zij zich kan vestigen in Mogadishu, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Mogadishu betwist en verwijst naar artikels en rapporten, om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Mogadishu niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in Mogadishu actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster slaagt er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Het loutere feit dat er nieuwe veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn.

Voorts merkt de Raad op dat verzoekster zich verder louter beperkt tot een selectieve lezing van de COI focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 26 januari 2018 waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou zijn.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en de beschikking. Zij licht toe dat zij na de eerste asielaanvraag “gedefibuleerd” werd en dat zij vreest bij terugkeer opnieuw het slachtoffer te worden van besnijdenis (lees reïnfibulatie). Verzoekende partij stelt dat haar familie en haar echtgenoot zullen eisen dat wat in België gebeurd is ongedaan wordt gemaakt, en de beoordeling dat dit hypothetisch is niet kan worden aangenomen. Verzoekende partij argumenteert nog dat besnijdenis de traditie is in haar land van herkomst en dat zij dat zelf niet in de hand heeft en evenmin bescherming kan vinden bij de autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van haar relaas en vrees voor herbesnijdenis bij een terugkeer naar Somalië en tot het formuleren van algemene opmerkingen, doch ze laat geheel na concrete en valabele argumenten bij te brengen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waarbij dienaangaande wordt vastgesteld: *“Verzoekster betwist en bekritiseert doch ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing omtrent een eventuele herbesnijdenis:*

Wat betreft het feit dat u intussen in België een operatie tot defibulatie hebt ondergaan, kan het volgende worden opgemerkt : reeds tijdens uw eerste verzoek haalde u aan dat u eraan dacht zich te laten defibuleren, omwille van medische redenen. U uitte op dat moment ook reeds een vrees dat u, na defibulatie, bij een terugkeer naar Somalië problemen zou krijgen. U op dat moment gevraagd, welke problemen u zou ondervinden, verklaarde u "Als ik die operatie doe voor hij (uw echtgenoot) komt, dan zal hij zeggen, ik heb mijn vrouw niet zo achtergelaten, ze was kwijt van mij, en hij zal dat zeggen tegen alle Somaliërs en hij zal mij verlaten. En ik zal niemand hebben om mee te trouwen later." (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13/4/2017, p.14). Nu, bij uw tweede verzoek, verklaart u plots dat u ook problemen vreest met uw familie, die u opnieuw zal willen laten besnijden (zie verklaring volgend verzoek, dd. 25/07/2018, nrs. 17, 18). U vreest ook dat men u ervan zal beschuldigen dat u in België een prostituee was.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u de vrees voor een herbesnijdenis niet aanhaalde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS betreffende uw eerste verzoek tot internationale bescherming, hoewel uitdrukkelijk gevraagd werd naar de problemen die u vreesde. Dat deze mogelijkheid toen bij u niet opkwam, tast reeds de ernst van uw vrees aan. Verder dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het moment dat u de operatie tot defibulatie nog niet achter de rug had, oordeelde : "Zij legt echter tot op heden geen attest neer waaruit blijkt dat een ingreep tot defibulatie is uitgevoerd. Verzoekster beperkt zich aldus tot een louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging, doch dit volstaat niet om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster moet de vrees in concreto aannemelijk maken. Verzoekster blijft hierbij echter in gebreke...Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden..." Hoewel u ondertussen aantoonst dat u een operatie tot defibulatie hebt ondergaan, slaagt u er echter nog steeds niet in uw vrees in concreto aannemelijk te maken. Immers, u verwijst naar een vrees voor uw familie en uw man, maar u hebt sinds uw vertrek uit Somalië met

niemand contact (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13/4/2017, p. 6; verklaring VV dd. 25/7/2018, nr. 20). Bijgevolg baseert u uw verklaringen over hun reactie op uw defibulatie enkel op vermoedens die u op geen enkele wijze onderbouwt. Uw vrees voor re-infibulatie blijft hypothetisch. Uit uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag bleek dat u met uw huidige echtgenoot gehuwd bent uit wederzijdse liefde, een huwelijk waarover de RvV in zijn arrest stelde : "...kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters echtgenoot nog steeds in Mogadishu woont. Aldus kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekster zich bij een terugkeer in Mogadishu kan beroepen op zijn steun en bescherming. In zoverre verzoekster meent dat de commissaris-generaal haar huwelijk betwist omdat zij niet samen met haar echtgenoot gevlucht is, merkt de Raad op dat verzoeksters huwelijk als dusdanig niet wordt betwist, doch werd vastgesteld dat het feit dat verzoekster niet gevlucht is samen met haar echtgenoot afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De manier waarop u uw echtgenoot voorstelde tijdens uw eerste verzoek, met name de man die u lief had en die zijn veiligheid riskeerde door met u, tegen Al Shabaab in een huwelijk aan te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13/4/2017, p. 20), laat niet toe te vooronderstellen dat hij, wanneer hij zijn geliefde na jaren terug zou vinden, de facto slecht zou reageren op een defibulatie die zijn geliefde onder medische dwang, (gestaafd door medische attesten) heeft ondergaan. Wat betreft uw vrees voor een herbesnijdenis door uw familie, dient te worden opgemerkt dat u verklaarde zelf geen familie te hebben in Mogadishu, de stad waar u zich opnieuw zou kunnen vestigen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13/4/2017, p. 6).

Ten slotte kan nog gewezen worden op het feit dat uit de COI waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) niet blijkt dat er een systematische toepassing van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil in van de gehuwde vrouw is in Zuid- en Centraal Somalië. Ook in Somalië gebeurt defibulatie en is dit zelfs heel courant voor gehuwde vrouwen, bv. met de bedoeling om geslachtsgemeenschap te kunnen hebben of bij een bevalling. Herinfibulatie is eerder ongebruikelijk en dan nog meestal op de vraag van de vrouw zelf. Ook indien uw man zich toch van u zou willen laten scheiden, blijkt dat in principe niet van gescheiden vrouwen verwacht wordt dat zij geïnfibuleerd zijn." (eigen onderlijning)

Met haar algemene opmerking dat besnijdenis de traditie is in haar land van herkomst en dat zij dat zelf niet in de hand heeft en evenmin bescherming kan vinden bij de autoriteiten, ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij voormelde concrete vaststellingen en de objectieve informatie van de commissaris-generaal op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij haar vrees bij een terugkeer naar haar land van herkomst naar aanleiding van haar defibulatie (hier in België) niet *in concreto* aannemelijk maakt.

Verzoekende partij brengt zelf geen andersluidende informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waaruit o.a. blijkt dat herinfibulatie in Somalië eerder ongebruikelijk is en meestal op vraag van de vrouw zelf geschiedt, niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Niets wijst er op en verzoekende partij toont niet middels concrete en overtuigende verklaringen en/of bewijsstukken aan dat zij zich niet terug in de Somalische hoofdstad Mogadishu kan vestigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS